

torateloheim.org

נספח 8: טקס הקומיון — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה פסח

דף זה הוא חלק מסדרה החוקרת את חוקי אלהים שניתן היה לקיימם רק כאשר המקדש עמד בירושלים.

- [נספח 8א: חוקי אלהים המחייבים את המקדש](#)
- [נספח 8ב: הקורבנות — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום](#)
- [נספח 8ג: מועדי המקרא — מדוע אין אפשרות לקיים אף אחד מהם כיום](#)
- [נספח 8ד: חוקי הטהרה — מדוע אין אפשרות לקיימם ללא המקדש](#)
- [נספח 8ה: המעשרות והביכורים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום](#)
- [נספח 8ו: טקס הקומיון — הסעודה האחרונה של ישוע הייתה פסח \(דף זה\).](#)
- [נספח 8ז: חוקי הנזיר והנדרים — מדוע אין אפשרות לקיימם כיום](#)
- [נספח 8ח: ציות חלקי וסמלי הקשור למקדש](#)
- [נספח 8ט: הצלב והמקדש](#)

טקס הקומיון הוא אחד המקרים החזקים ביותר של מה שסדרה זו חושפת: "ציות" סמלי שהומצא כדי להחליף מצוות שאלהים עצמו הפך לבלתי אפשריות לקיום כאשר הסיר את המקדש, את המזבח ואת כהונת הלויים. תורת אלהים מעולם לא ציוותה טקס חוזר של לחם ויין במקום קורבנות או במקום פסח. ישוע מעולם לא ביטל את חוקי המקדש, והוא מעולם לא ייסד פולחן חדש שיחליף אותם. מה שאנשים היום מכנים "סעודת האדון" אינו מצווה מן התורה ואינו חוק אלהים שאינו תלוי במקדש. זהו טקס אנושי המבוסס על אי־הבנה של מה שישוע עשה בפסח האחרון שלו.

תבנית התורה: קורבנות ממשיים, דם ממשי, מזבח ממשי

לפי התורה, סליחה וזיכרון לא נקשרו מעולם לסמלים בלי קורבן. התבנית המרכזית ברורה: החטא מטופל כאשר דם ממשי מובא על מזבח ממשי במקום אשר בחר אלהים לשכן את שמו שם (ויקרא 17:11; דברים 12:5-7). כך בקורבנות התמיד, בחטאות, בעולות, וכן גם בשה הפסח עצמו (שמות 14:3-12; דברים 16:1-7).

סעודת הפסח לא הייתה שירות זיכרון חופשי לפי רצון האדם. היא הייתה טקס מצווה, עם:

• שה ממשי, ללא מום

- שמות 12:3 — כל בית חייב לקחת שה לפי מצוות אלהים.
- שמות 12:5 — השה חייב להיות תמים, זכר בן שנה, ללא מום.

• דם ממשי, המטופל בדיוק כפי שאלהים ציווה

- שמות 12:7 — עליהם לקחת מדם השה ולשים על שתי המזוזות ועל המשקוף.
- שמות 12:13 — הדם יהיה להם לאות; ה' יפסח רק במקום שבו הדם הממשי נמרח.

• מצות ומרורים

- שמות 12:8 — עליהם לאכול את השה עם מצות ומרורים.
- דברים 16:3 — לא יאכלו חמץ; שבעת ימים יאכלו מצות, לחם עוני.

• מועד וסדר מוגדרים

- שמות 12:6 — את השה יש לשחוט בין הערביים ביום הארבעה עשר.
- ויקרא 23:5 — פסח הוא בארבעה עשר יום לחודש הראשון, במועדו.

לאחר מכן אלהים ריכז את הפסח: שוב לא היה מותר לזבוח את השה "באחד שעריך", אלא רק במקום אשר בחר, לפני מזבחו (דברים 16:5-7). כל המערכת הייתה תלויה במקדש. לא היה דבר כזה "פסח סמלי" בלי קורבן.

כיצד ישראל זכרה את הגאולה

אלהים עצמו הגדיר כיצד על ישראל לזכור את יציאת מצרים. לא באמצעות התבוננות כללית או מחווה סמלית, אלא באמצעות עבודת הפסח השנתית אשר ציווה (שמות 12:14, 12:24-27). הילדים היו שואלים: "מה העבודה הזאת לכם?" והתשובה נקשרה לדם השה ולמעשי אלהים באותו לילה (שמות 12:26-27).

כאשר המקדש עמד, ישראל הנאמנה קיימה זאת בעלייה לירושלים, בשחיטת השה בקודש, ובאכילת הפסח כפי שציווה אלהים (דברים 16:1-7). שום נביא לא בישר שיום אחד הדבר יוחלף בפת לחם קטנה ובשלוך יין בבניינים מפוזרים בין הגויים. התורה אינה מכירה תחליף כזה. היא מכירה רק את הפסח כפי שאלהים הגדיר אותו.

ישוע ופסח האחרון שלו

הבשורות ברורות: כאשר ישוע אכל עם תלמידיו בלילה שבו נמסר, זה היה פסח — לא טקס גויי חדש (מתי 26:17-19; מרקוס 14:12-16; לוקס 22:7-15). הוא הלך בציות מלא למצוות אביו, ושמר את אותו פסח שקבע אלהים.

באותה סעודה ישוע לקח לחם ואמר: "זה גופי", ולקח את הכוס ודיבר על דם הברית (מתי 26:26-28; מרקוס 14:22-24; לוקס 22:19-20). הוא לא ביטל את הפסח, לא ביטל את הקורבנות, ולא כתב חוקים חדשים לשירותי דת של גויים. הוא הסביר שמותו שלו — כשה אלהים האמיתי — ייתן את מלוא משמעותו לכל מה שהתורה כבר ציוותה.

כשהוא אמר: "עשו זאת לזכרי" (לוקס 22:19), ה"זאת" היה סעודת הפסח שהם אכלו, ולא טקס חדש שנחתך מן התורה, מן המקדש ומן המזבח. אין מצווה מפיו המייסדת פולחן חדש, שאינו תלוי במקדש, עם לוח־זמנים משלו, כללים משלו, וכהונה משלו. ישוע כבר אמר שלא בא לבטל את התורה או את הנביאים, ושאפילו קוץ קטן לא ייפול מן התורה (מתי 5:17-19). הוא לא אמר מעולם: "אחרי מותי שכחו את הפסח ובמקומו המציאו שירות לחם ויין בכל מקום."

המקדש הוסר — לא שהתורה בוטלה

ישוע חזה את חורבן המקדש (לוקס 21:5-6). כאשר הדבר קרה בשנת 70 לספירה, הקורבנות פסקו, המזבח הוסר, ועבודת הלויים חדלה. אך שום דבר מזה אינו ביטול התורה. זהו דין. המצוות על קורבנות ועל פסח נשארות כתובות, ללא שינוי. הן פשוט בלתי אפשריות לקיום משום שאלהים הסיר את המערכת שבה הן פועלות.

ומה עשו בני־אדם? במקום לקבל שחלק מן החוקים חייבים להיכבד אך אינם יכולים להישמר עד שאלהים ישיב את המקדש, מנהיגים דתיים יצרו טקס חדש — טקס הקומיון — והכריזו שהמצאה זו היא כעת הדרך

“לזכור” את ישוע ו”להשתתף” בקורבנו. הם לקחו את הלחם ואת הכוס משולחן הפסח ובנו סביבם מבנה חדש לגמרי, מחוץ למקדש, מחוץ לתורה, ומחוץ לכל דבר שאלהים עצמו ציווה.

מדוע טקס הקומיין הוא ציות סמלי

טקס הקומיין מוצג כמעט בכל מקום כתחליף לקורבנות המקדש ולפסח. אומרים לאנשים שבאכילת לחם ובשתיית יין (או מיץ) בבניין כנסייה או בכל בניין, הם מצייתים למצוות המשיח ומגשימים את מה שהתורה רמזה אליו. אך זה בדיוק סוג הציות הסמלי שאלהים לא אישר.

התורה לא אמרה לאיש שסמל, בלי מזבח ובלי דם, יכול להחליף את הקורבנות שנצטוו. ישוע לא אמר זאת. הנביאים לא אמרו זאת. אין חוק שמגדיר:

- באיזו תדירות יש לקיים את הקומיין החדש
- מי חייב לעמוד בראש הטקס
- היכן הוא חייב להיערך
- מה דינו של מי שאינו משתתף בו לעולם

כמו הפרושים, הצדוקים והסופרים, כל הפרטים הללו הומצאו בידי בני־אדם (מרקוס 9:7-7). נבנו תיאולוגיות שלמות על הטקס — יש שקוראים לו סקרמנט, אחרים “חידוש ברית” — אך דבר מזה אינו בא מתורת אלהים או מדברי ישוע בבשורות, כאשר מבינים אותם בהקשרם.

התוצאה טראגית: המונים מאמינים שהם “מצייתים” לאלהים בהשתתפות בטקס שהוא מעולם לא ציווה. חוקי המקדש האמיתיים עדיין עומדים, אך אינם ניתנים לקיום כי אלהים הסיר את המקדש; ובמקום לכבד עובדה זו ביראה ובענווה, אנשים מתעקשים להעמיד פנים ששירות סמלי יכול לעמוד במקומם.

לזכור את ישוע בלי להמציא חוקים חדשים

הכתובים אינם משאירים אותנו בלי הדרכה כיצד לכבד את המשיח לאחר עלייתו. ישוע עצמו אמר: “אם אתם אוהבים אותי, תשמרו את מצוותי” (יוחנן 14:15). והוא גם שאל: “למה אתם קוראים לי ‘אדון, אדון’ ואינכם עושים את אשר אני אומר?” (לוקס 6:46).

הדרך לזכור אותו אינה באמצעות טקסים שהומצאו, אלא באמצעות ציות לכל מה שאביו כבר דיבר על ידי הנביאים שבאו לפני המשיח, ועל ידי המשיח עצמו.

אנו מצייתים למה שניתן לציית, ומכבדים את מה שאי־אפשר

התורה נשארה ללא שינוי. הפסח ומערכת הקורבנות נשארים כתובים כחוקות עולם, אך קיומם כעת בלתי אפשרי משום שאלהים עצמו הסיר את המקדש, את המזבח ואת הכהונה. טקס הקומיון אינו משנה מציאות זו. הוא אינו הופך לחם סמלי ויין סמלי לציית. הוא אינו מקיים את חוקי המקדש. הוא אינו בא מן התורה, וישוע מעולם לא ציווה אותו כחוקה חדשה ועצמאית לגויים.

אנו מצייתים היום למה שניתן לציית: למצוות שאינן תלויות במקדש. אנו מכבדים את מה שאי־אפשר לקיים בכך שאנו מסרבים להמציא תחליפים. טקס הקומיון הוא ניסיון אנושי למלא חלל שאלהים עצמו יצר. יראת יהוה אמיתית מובילה אותנו לדחות את אשליית הציית הזאת ולחזור למה שהוא באמת ציווה.